

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. ve věci

žalobce:

se sídlem

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**

se sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2016, č. j. MF-50 989/2015/1203-RK

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění

- 1 Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ministra financí ze dne 15. 3. 2016, č. j. MF-50 989/2015/1203-RK (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž ministr financí zamítl rozklad žalobce a potvrdil výrok II. rozhodnutí Ministerstva financí (dále též „žalovaný“, kterým je obecně nazýván i ministr financí, nemá-li odlišení význam pro

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

kontext odůvodnění), č. j. MF-80 143/2012/52-1203 ze dne 27. 10. 2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

- 2 Žalobce v podané žalobě uvedl, že vedl spor o plnění z veřejnoprávní smlouvy s hl. m. Prahou, sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1 (dále též „odpůrce“), o poskytnutí dotace ve výši 4 935 000 Kč na základě smlouvy o financování projektu v rámci Operačního programu Praha-Konkurenceschopnost č. SFP/16/05/000154/2008 (dále též „Smlouva“), kterou uzavřel žalobce s odpůrcem jako poskytovatelem dotace.
- 3 Prvostupňovým ani napadeným rozhodnutím nebyly žalobci přiznány náklady správního řízení spočívající v odměně daňového poradce společnosti [REDAKCE] (dále též „daňový poradce“). Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí učinil několik závěrů, na základě kterých nepřiznal žalobci náklady správního řízení vynaložené na odměnu daňovému poradci, k uvedeným bodům žalobce vznesl následující námitky.
- 4 K závěru žalovaného, že daňový poradce nezastupoval žalobce v řízení jako zmocněnec podle § 33 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) žalobce namítá, že je sice pravdou, že jej daňový poradce v řízení nezastupoval, ale zpracovával podklady pro odvolací řízení a dále též vyhotovil samotný text odvolání. Žalobce za tyto služby musel zaplatit sjednanou odměnu. Vzhledem k tomu, že byl žalobce v odvolacím řízení úspěšný a náklady byly vynaloženy na obranu jeho práv, měly mu být tyto náklady přiznány. Náklady řízení nejsou pouze náklady na přímé zastoupení, ale rovněž náklady, které jsou s obranou proti nezákonnému postupu správního orgánu spojeny.
- 5 K závěru, že daňový poradce není společností sdružující advokáty, ale poskytuje účetní a daňové služby, na které se nevztahuje nárok na odměnu podle advokátního tarifu, žalobce namítl, že dotace jsou veřejným zdrojem, obdobně jako daně, cla a poplatky, a jako veřejná finanční podpora jsou kontrolovány podle zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční kontrole“). Daňový poradce je oprávněn v těchto věcech zastupovat ve smyslu ust. § 1 odst. a) zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daňovém poradenství“). Společnost [REDAKCE] je daňovým poradcem, což žalovaný nijak nezpochybňuje, a jako daňovému poradci jsou běžně správními soudy této společnosti přiznávány náklady řízení podle advokátního tarifu. V tomto bodě žalobce dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014 č. j. 1 Aps 20/2013-61, ze dne 4. 5. 2011 č. j. 7 Afs 4/2011-72 a ze dne 29. 7. 2009 č. j. 2 Afs 26/2009-68, a uvedl, že pro přiznání náhrady nákladů řízení není podstatné, zda zástupce zastupuje podle správního nebo daňového řádu.
- 6 K závěru žalovaného, že vyčíslené náklady jsou specifikovány jako 1x studium a analýza listin (4. 6. 2012) a 4x příprava podkladů listin a postupů (dne 6. 6., 8. 6., 11. 6. a 3. 7. 2012); pokud by byl jednatel daňového poradce [REDAKCE] advokátem, za tyto úkony by mu podle advokátního tarifu náležela odměna ve výši dvou úkonů, tj. 2 000 Kč + DPH (1 000 Kč příprava a převzetí a 1 000 Kč analýza); vzhledem k tomu, že jednatel daňového poradce není advokátem, nemůže navrhované náklady uplatňovat, žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

namítl, že se tato argumentace zcela míjí s uplatněným návrhem. Žalobce požaduje náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti s podáním odvolání proti rozhodnutí hl. m. Prahy č. j. FER 90/2012. Polemika o tom, zda je jednatel daňového poradce advokátem, či nikoli, není vůbec relevantní.

- 7 K závěru žalovaného, že náklady za právní pomoc jsou v nepřiměřeně vysoké výši, neodpovídají advokátnímu tarifu, ceně obvyklé ani dobrým mravům, žalobce namítl nepřezkoumatelnost tohoto tvrzení žalovaného, neboť není zřejmé, jak žalovaný dospěl k závěru, že náklady jsou v nepřiměřeně vysoké výši. Hodinová sazba 2 000 Kč je ve spodní hranici hodinových tarifů účtovaných daňovými poradci. Takové tvrzení žalovaného (že uvedená sazba není obvyklá, a je v rozporu s dobrými mravy) nemá oporu ve spise a činí tak rozhodnutí nepřezkoumatelným. Dále žalobce doplnil, že žalovanému trvalo tři roky, než dospěl třetím pokusem ke konečnému rozhodnutí. Takový postup svědčí o tom, že se jednalo o neobvykle složitý spor. Služby provedené daňovým poradcem se dotýkaly pouze prvního zpracovaného odvolání, veškeré další úspěšné rozklady již šly k tíži žalobce.
- 8 K závěru žalovaného, že žalobce neprokázal, že fakturu daňového poradce uhradil v souvislosti se správním řízením, a že tyto náklady byly vynaloženy účelně, že nejsou nadsazené, odpovídají ceně obvyklé a nejsou v rozporu s dobrými mravy, žalobce namítl, že doložil fakturu, jak byla stanovena fakturovaná cena, rovněž tak bankovním výpisem doložil její úhradu, a to dne 31. 8. 2015. Žalovaný jako orgán, který kontroluje ceny, by měl jako první vědět, že hodinová sazba v tomto případě opravdu není cenou obvyklou, protože obvyklá cena je vyšší. Z výkazu práce daňového poradce zřetelně vyplývá, že práce byly provedeny v souvislosti s odvolacím řízením proti rozhodnutí hl. m. Prahy č. j. FER 90/2012, tedy že souvisejí s projednávanou věcí.
- 9 Žalovaný ve svém vyjádření navrhl podanou žalobu zamítnout s tím, že žalovaný rozhodl dne 27. 10 2015 pod č. j. MF-80143/2012/52-1203 ve sporu z veřejnoprávní smlouvy mezi žalobcem a hl. m. Prahou tak, že hlavní město Praha je povinno poskytnout žalobci dotaci ve výši 4 935 000 Kč, a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (výrok I.) a dále uhradit náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva ve výši 2 541 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (výrok II.). Náklady řízení přiznané výrokem č. II. byly přiznány v nižší výši, než jakou požadoval žalobce. Napadeným rozhodnutím pak ministr financí zamítl rozklad žalobce proti výroku II.
- 10 Žalovaný k jednotlivým žalobním bodům uvedl následující: V § 1 písm. a) zákona o daňovém poradenství je uvedeno, že „*Tento zákon upravuje poskytování právní pomoci a finančně ekonomických rad ve věcech daní, odvodů, poplatků a jiných plateb, jakož i ve věcech, které s daněmi přímo souvisejí.*“ Předmětem daňového poradenství tak je oblast daní a daňového řízení. V projednávaném případě se nejednalo o daňové řízení, ale o sporné řízení podle správního řádu, v němž byly posuzovány nároky z veřejnoprávní smlouvy o poskytnutí dotace, kterou poskytovatel dotace odmítl poskytnout žalobci. Správní orgán tak posuzuje ve správním řízení, zda bylo odmítnutí poskytnutí dotace důvodné či nikoli. Podle § 3 zákona o daňovém poradenství poskytuje daňové poradenství daňový poradce, fyzická osoba zapsaná v seznamu daňových poradců, na základě smlouvy uzavřené mezi

daňovým poradcem a klientem, Z uvedeného textu vyplývá, že daňové poradenství se týká pouze věcí z oblasti daní a daňového řízení. Žalobce ničím neprokázal, že fakturu daňovému poradci uhradil v souvislosti se správním řízením. K žalobcem zmíněným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že jsou pro projednávání případ irelevantní, neboť dotčený daňový poradce žalobce ve správním řízení nezastupoval.

- 11 Žalovaný dále uvedl, že žalobce též neprokázal, že byl v uvedeném správním řízení kýmkoli zastoupen. Žalobce své zastoupení v řízení nijak nedoložil s tím, že podle § 33 odst. 1 věta druhá se zmocnění k zastupování prokazuje písemnou plnou mocí, která však v řízení nebyla předložena. Z uvedených důvodů byly žalobci přiznány náklady správního řízení jako nezastoupenému účastníkovi řízení v souladu s nálezem Ústavního soudu Pl. ÚS 39/13 ve spojení s § 13 odst. 3 zákona č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), představující 7x režijní paušál ve výši 300 Kč + 21 % DPH. Pokud žalobce uvádí, že má právo na náhradu vynaložených nákladů na daňového poradce, přestože jej tento v řízení nezastupoval, s tímto názorem žalovaný nesouhlasí.
- 12 Žalobce ve správním řízení uplatnil náklady řízení spočívající ve smluvní odměně podle ust. § 3 a 4 advokátního tarifu. Podle tohoto ustanovení je *smluvní odměna ujednáním mezi advokátem a klientem o částce, za níž bude právní služba poskytnuta, anebo o způsobu jejího určení. Ujednání o smluvní odměně je buď součástí smlouvy, na jejímž základě se právní služba poskytuje, nebo je sjednáno samostatně. Je-li sjednána smluvní odměna podle počtu hodin nebo jiných časových jednotek (dále jen "časová odměna"), náleží dohodnutá sazba časové odměny za každou započatou časovou jednotku, není-li dohodnuto jinak. Na požádání klienta je advokát povinen při vyúčtování odměny advokáta předložit klientovi časovou specifikaci poskytnutých právních služeb.* Žalobci nebylo možné přiznat náklady správního řízení v požadované výši (tj. smluvní hodinová odměna daňového poradce spol. [redacted]), neboť jmenovaná společnost není společností sdružující advokáty, ale společností poskytující účetní a daňové služby, na které se nevztahuje nárok na odměnu podle advokátního tarifu, (ii) tato společnost nezastupovala žalobce při řízení jako zmocněnec podle § 33 správního řádu, (iii) náklady vyčíslené na faktuře č. 12284 vystavené dne 15. 8. 2012 jsou specifikovány jako náklady na právní pomoc pracovníka společnosti [redacted]. Pokud by byl [redacted] advokátem, náležela by mu za tyto úkony v případě právního zastoupení odměna podle § 10 odst. 1 advokátního tarifu ve výši dvou úkonů (1.000 Kč převzetí a příprava zastoupení, 1 000 Kč analýza), tj. 2 000 Kč + DPH. Protože [redacted] není advokát, nemohly být tyto náklady žalobci přiznány.
- 13 Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti.
- 14 Ministr financí vydal pod č. j. MF-50 989/2015/1203-RK dne 15. 3. 2016 podle § 152 odst. 2 ve spojení s § 152 odst. 5 písm. b) a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodnutí, kterým zamítl rozklad žalobce potvrdil výrok II. prvostupňového rozhodnutí ze dne 27. 10 2015, č.j. MF-80 143/2012/52-1203.

- 15 V prvostupňovém rozhodnutí rozhodlo Ministerstvo financí o podání žalobce ve sporu ze Smlouvy tak, že hlavní město Praha je povinno poskytnout žalobci dotaci ve výši 4 935 000 Kč, a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (výrok I.) a dále uhradit náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva ve výši 2 541 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (výrok II.). V odůvodnění uvedeného rozhodnutí správní orgán uvedl, že se žalobce podáním ze dne 18. 6. 2012, označeným jako odvolání, doplněným podáním ze dne 25. 7. 2012 domáhal zrušení rozhodnutí hl. m. Prahy – Odboru fondů Evropské unie č. j. FER 90/2012 ze dne 4. 6. 2012, kterým hl. m. Praha – Odbor fondů Evropské unie odstoupilo od Smlouvy a žádal, aby správní orgán nařídil odpůrci vyplatit navrhovateli prostředky v souladu se Smlouvou.
- 16 Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dále vyplývá, že žalobce v uvedeném řízení požadoval přiznání následujících nákladů řízení. Náklady na právní pomoc společnosti [REDAKCE] ve výši 38 000 a 21 % DPH z této částky ve výši 7 600, celkem tedy částku 45 600 Kč, která byla fakturována fakturou č. 12287 vystavenou dne 15. 8. 2012. Uvedená částka se sestává z následujících úkonů právní pomoci: studium a analýza listin dne 4. 6. 2012 (analýza podkladových materiálů včetně dostupného obsahu správního spisu ve věci odvolání proti rozhodnutí hl. m. Prahy č. j. FER 90/2012 12.000 Kč) v rozsahu 6 hodin po 2 000 Kč, tedy 12 000 Kč, příprava podkladů, listin a postupů dne 6. 6. 2012 (rešerše dostupné judikatury ve věci odvolání proti rozhodnutí hl. m. Prahy FER 90/2012) v rozsahu 4 hodiny po 2 000 Kč, tedy 8 000 Kč, příprava podkladů, listin a postupů dne 8. 6. 2012 (teze odvolání ve věci odvolání proti rozhodnutí hl. m. Prahy FER 90/2012) v rozsahu 4 hodiny po 2 000 Kč, tedy 8 000 Kč, příprava podkladů, listin a postupů dne 11. 6. 2012 (revize textu po oponentuře ve věci odvolání proti rozhodnutí hl. m. Prahy FER 90/2012) v rozsahu 2,5 hodiny po 2 000 Kč, tedy 5 000 Kč, příprava podkladů, listin a postupů dne 3. 7. 2012 (teze doplnění odvolání a doporučení odvolání doplnit ve věci odvolání proti rozhodnutí hl. m. Prahy FER 90/2012) v rozsahu 2,5 hodiny po 2 000 Kč, tedy 5 000 Kč. K uvedeným nákladům žalobce doložil dne 3. 9. 2015 výpis č. 161/2012 z účtu společnosti Rambousek a partner a.s., podle něhož jmenovaný převedl dne 20. 8. 2012 na účet společnosti [REDAKCE] částku 45 600 Kč. Dále žalobce požadoval s odvoláním na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 39/13 náklady za následující úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu účinného od 1. 1. 2013, částku 3 100 Kč za nahlížení do spisu dne 14. 8. 2012 od 13.00 do 14.00 hodin, částku 3 100 Kč za nahlížení do spisu dne 17. 2. 2015 od 13.25 do 13.50 hodin, částku 3 100 Kč za podání rozkladu ze dne 19. 3. 2013 proti rozhodnutí č. j. MF-80143/2012/12-124, částku 3 100 Kč za podání rozkladu ze dne 19. 1. 2014 proti rozhodnutí č. j. MF-80143/2012/12-124, částku 3 100 Kč za návrh na další řízení ze dne 30. 4. 2013 a částku 3 100 Kč za vyjádření k výzvě ze dne 1. 12. 2014, celkem tedy 18 600. Dále žalobce požadoval paušální náhradu výdajů spojených s výše uvedenými úkony právní služby, tedy 6 x 300 Kč, celkem 1 800 Kč.
- 17 Ministerstvo financí prvostupňovým rozhodnutím rozhodlo o nákladech řízení tak, že náklady na právní pomoc společnosti [REDAKCE] nepřiznalo s tím, že (i) tato společnost není společností sdružující advokáty, ale poskytuje účetní a daňové služby, na které se nevztahuje nárok na odměnu podle advokátního tarifu, (ii) tato společnost nezastupovala žalobce při řízení jako zmocněnec podle § 33 správního řádu, (iii) v případě, že by žalobce zastupoval advokát, náležela by mu odměna za 2 úkony právní služby (1 000

Kč příprava a převzetí zastoupení a 1 000 Kč analýza), tedy 2 000 Kč + DPH, (iv) náklady na právní pomoc jsou v nepřiměřeně vysoké výši, neodpovídají advokátnímu tarifu, ceně obvyklé ani dobrým mravům, (v) navrhovatel ničím nedoložil, že fakturu společnosti [REDAKCE] uhradil v souvislosti se správním řízením, a že tyto náklady byly vynaloženy účelně, že nejsou nadsazené, odpovídají ceně obvyklé a nejsou v rozporu s dobrými mravy.

- 18 S odkazem na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 39/13 přiznalo ministerstvo žalobci náklady řízení spočívající v paušální náhradě hotových výdajů za jím uplatněných sedmi úkonů právní služby ve výši 300 Kč + 21 % DPH za jeden úkon, celkem tedy 2 541 Kč.
- 19 Z odůvodnění rozhodnutí dále vyplývá, že se správní orgán nejprve zabýval otázkou příslušnosti spor rozhodnout. K uvedenému uvedl, že předmětem Smlouvy je poskytnutí peněžních prostředků z rozpočtu odpůrce (veřejného rozpočtu), tedy veřejných finančních prostředků, o jejichž poskytnutí rozhodl subjekt veřejné správy. Podle § 16 odst. 6 zákona č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře regionálního rozvoje“) v regionu soudržnosti Praha vykonává pravomoci a působnosti Regionální rady hlavní město Praha v přenesené působnosti, které je řídicím orgánem operačních programů pro region soudržnosti Praha. Podle § 16e odst. 3 zákona o podpoře regionálního rozvoje v regionu soudržnosti Praha vykonává pravomoci a působnosti výboru podle odstavce 1 rada hlavního města Prahy, s výjimkou působnosti podle písmene c), kterou vykonává zastupitelstvo hlavního města Prahy.
- 20 Dále z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že žalobce jako navrhovatel požádal v rámci operačního programu OP Praha Konkurenceschopnost o podporu na realizaci projektu přebudování rodinného domu po nedokončené rekonstrukci na penzion (projekt Penzion Malvazinka). Vyrozuměním o výsledku výběru projektu k podpoře z OPPK ze dne 22. 9. 2008 byl žalobce jako navrhovatel vyrozuměn, že usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 16/62 ze dne 18. 9. 2008 mu byla na základě projektové žádosti předložené v rámci Operačního programu Praha-Konkurenceschopnost schválena podpora v maximální výši 5 100 000 Kč na projekt [REDAKCE]. Smlouva pak vychází z usnesení ZHMP č. 19/62 ze dne 18. 9. 2008 a je v souladu s Operačním programem Praha Konkurenceschopnost a pravidly Projektové příručky OPPK a dále v souladu s Nařízením Rady (ES) č. 1083/2006 s tím, že jejím předmětem a účelem je smluvní zajištění a realizace projektu, resp. Financování projektu v souladu s touto smlouvou a projektovou žádostí podanou příjemcem v prioritní ose Inovace a podnikání v oblasti podpory rozvoj malých a středních podniků.
- 21 U jednání, které se před Městským soudem v Praze konalo dne 17. 6. 2020, žalobce i žalovaný setrvali na svých dosavadních stanoviscích.
- 22 Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

- 23 Z obsahu žaloby vyplývá, že žalobce nastolil celkem tři otázky procesního práva, a to otázku účelnosti nákladů vynaložených na služby daňového poradce, který žalobce nezastupoval v předmětném správním řízení, ale poskytl mu služby, jejich výstup žalobce ve správním řízení využil, otázku, zda má být náhrada za tyto služby vyčíslena dle předpisů upravujících odměnu pro advokáty, a otázku, zda vyčíslená odměna byla s těmito předpisy v souladu. Poslední dvě otázky mají přitom akcesorickou povahu, kdy jejich zodpovězení má význam pouze tehdy, je-li otázka předcházející zodpovězena pozitivně.
- 24 Městský soud shledal správnou úvahu žalovaného, podle které v posuzovaném případě nelze považovat za účelné ty náklady, které byly vynaloženy daňovému poradci, jenž žalobce nezastupoval ve správním řízení.
- 25 Podle ust. § 33 odst. 1 správního řádu si účastník může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.
- 26 Podle odst. 2 téhož ustanovení může být zmocnění uděleno
- a) k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení,
 - b) pro celé řízení,
 - c) pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez omezení v budoucnu; podpis na plné moci musí být v tomto případě vždy úředně ověřen a plná moc musí být do zahájení řízení uložena u věcně příslušného správního orgánu, popřípadě udělena do protokolu, nebo
 - d) jiném rozsahu na základě zvláštního zákona.
- 27 Podle ust. § 79 odst. 1 správního řádu jsou náklady řízení zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, včetně správního poplatku, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady důkazů, tlumočné a odměna za zastupování.
- 28 Podle odst. 3 téhož ustanovení nestanoví-li zákon jinak, nese správní orgán nebo dotčený orgán (§ 136) a účastník své náklady.
- 29 Citované ustanovení § 79 odst. 1 správního řádu obsahuje demonstrativní výčet základních druhů nákladů řízení. Není tedy vyloučeno, aby byl mezi náklady řízení zahrnut i jiný výdaj, podle názoru Městského soudu v Praze však vždy musí být splněna podmínka, že tento výdaj vznikl v přímé bezprostřední souvislosti se správním řízením. Do nákladů správního řízení tedy nepatří všechny výdaje navrhovatele související s uplatňováním jeho práv, nýbrž pouze ty náklady, které vyvstaly přímo kvůli správnímu řízení.
- 30 Městský soud v Praze je přesvědčen, že výdaje za služby daňového poradce, jejichž náhradu žalobce v projednávané věci uplatňuje, mezi takové přímé náklady nelze zahrnout. Žalobce měl právo nechat se ve správním řízení zastoupit, a v takovém případě by měl, vzhledem k úspěchu ve věci, právo na náhradu odměny za zastupování. Účelem takového zastupování je, aby zastupovanému účastníku byla poskytnuta právní pomoc, na kterou

má v řízení každý právo (srov. čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Z obsahu správního spisu ani ze samotného žalobcova tvrzení nevyplývají žádné důvody, které by takovému postupu bránily. Pokud žalobce přesto zástupce pro řízení nezvolil, není důvod hodnotit náklady vzniklé na pomoc ze strany daňového poradce jako účelně vynaložené v přímé a bezprostřední souvislosti se správním řízením. Vztah posuzovaných nákladů k správnímu řízení není bez plné moci k zastupování natolik propojen, že by bylo na místě důvodně dovozovat jejich původ právě v daném správním řízení a tedy i dovozovat bezprostřední souvislost s ním.

- 31 Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalovaný správně posoudil uplatňované výdaje jako neúčelné, neboť žalobce neprokázal jejich potřebnost k účelnému uplatňování nebo bránění práva ve správním řízení.
- 32 Otázka aplikace konkrétních právních předpisů (advokátního tarifu) pro vyčíslení takových nákladů se ve světle uvedeného stává otázkou akademickou; přesto se k ní Městský soud v Praze alespoň stručně vyjádří.
- 33 Ve věci nelze uplatnit postup dle advokátního tarifu už jen proto, že dotčený daňový poradce není advokátem a neposkytl žalobci advokátní služby; předmětem jeho činnosti je daňové poradenství v oblasti daní a daňového řízení (ust. § 1 písm. a) zákona o daňovém poradenství). Byť mají dotace, podobně jako daně, cla a poplatky, charakter veřejného zdroje, neznamená to, že je-li daňový poradce oprávněn zastupovat účastníky řízení dle zákona o daňovém poradenství, má stejně tak oprávnění k zastupování v ostatních správních řízeních. Takové oprávnění z žádného právního předpisu nevyplývá; naopak, městský soud je přesvědčen, že poskytl-li daňový poradce za úplatu činnost, jejíž podstatou je poskytování právní pomoci ve správním (tj. jiném než daňovém) řízení, pak k jejímu poskytnutí nebyl oprávněn, neboť dle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, takové oprávnění svědčí pouze tam vyjmenovaným subjektům, především advokátům. Proto nemůže mít žalobce ve správním řízení právo na náhradu, pokud takovou úplatu vynaložil. (Srovnej: usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 1. 1996, sp. zn. 5 Co 2299/95, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí č. SR 6/1996, s. 153., v němž je uvedeno, že „odměna za právní pomoc, kterou účastník zaplatil osobě, která není ani advokátem, ani komerčním právníkem, nepatří mezi náklady řízení uvedené v § 137 OSŘ a soud nemůže účastníkovi přiznat jejich náhradu.”)
- 34 Argumentuje-li žalobce rozhodnutími Nejvyššího správního soudu, v nichž byla odměna za zastupování dotčenému daňovému poradci či jednateli daňového poradce v soudních řízeních přiznána, pak je třeba uvést, že v daných případech šlo o skutkově jinou situaci, neboť se jednalo o daňová řízení, nikoli o sporná řízení (spor z veřejnoprávní smlouvy dle správního řádu), a právní pomoc byla v těchto daňových řízeních poskytnuta na základě udělené plné moci. Proto je žalobcova argumentace nepřiléhavá a nelze k ní přihlídnout.
- 35 Otázkou přiměřenosti (správnosti) výpočtu odměny daňového poradce se Městský soud v Praze z důvodu nadbytečnosti již nezabýval a nepřezkoumával závěry přijaté v tomto směru žalovaným, neboť není-li ve věci nárok na náhradu odměny, není důvodu polemizovat s tím, zda byl tento nárok řádně vyčíslen.

- 36 Z uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí je z hlediska závěrů o nákladech řízení zcela správné. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou.
- 37 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti a náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. června 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu